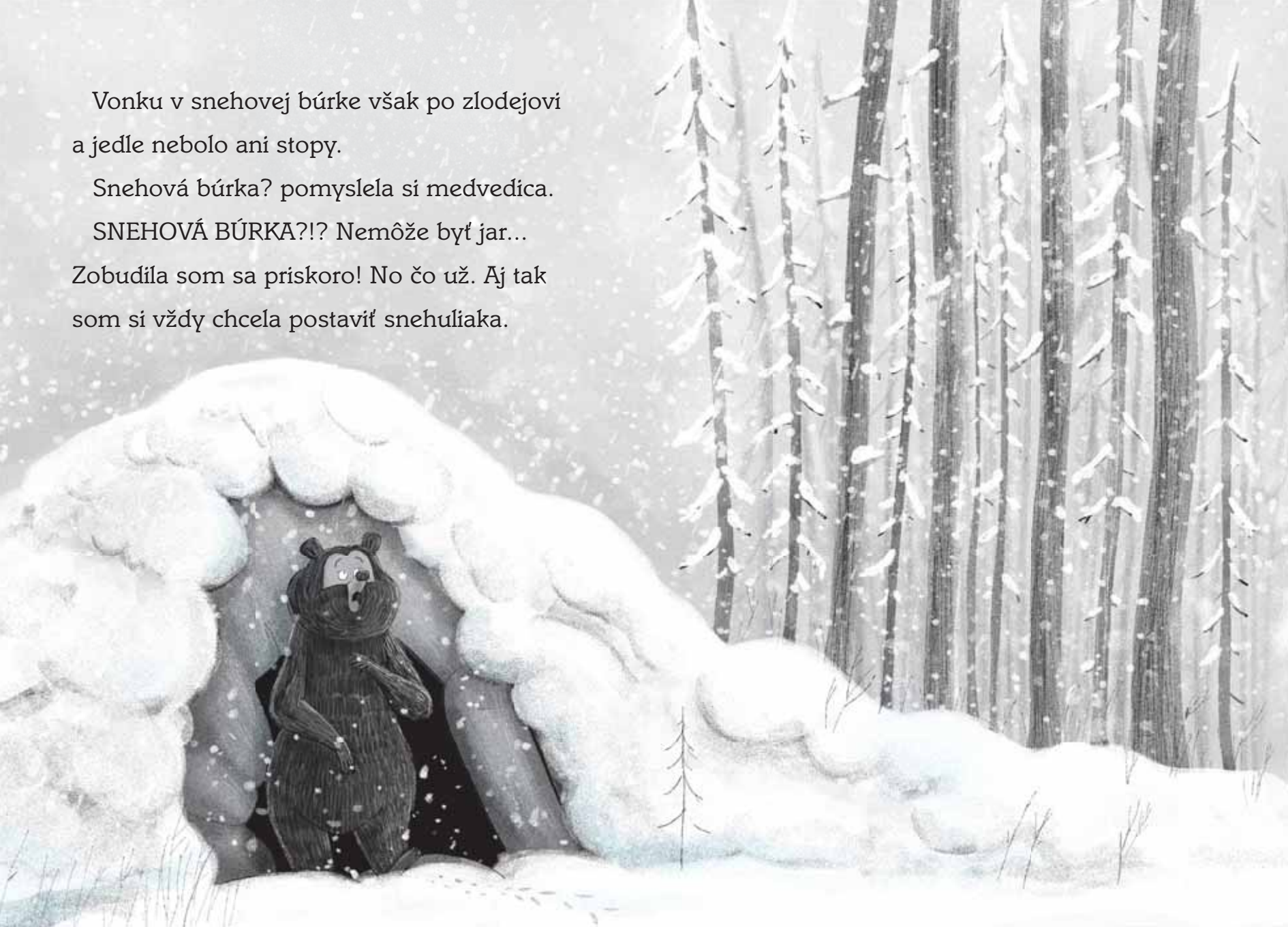

Vonku v snehovej búrke však po zlodejovi
a jedle nebolo ani stopy.

Snehová búrka? pomyslela si medvedica.

SNEHOVÁ BÚRKA?!? Nemôže byť jar...

Zobudila som sa priskoro! No čo už. Aj tak
som si vždy chcela postaviť snehuliaka.

Búrka ustala. Medvedica kotúľala snehovú guľu dolu kopcom a potom zase hore. Celá zadýchaná sa posadila.

„Nastal koniec sveta,“ ozval sa tlmený hlas.

Medvedica sa porozhliadala. „To teda nie,“ povedala opatrne.

„Je nádherný slnečný deň.“

„Hlúposť!“ prichádzal hlas zdoľa. „Slnko už dávno vyhaslo.“

Och, pomyslela si medvedica.
Snehovú guľu odkotúľala nabok
a zbadala králičiu dieru.

Objavil sa v nej králik. Najskôr
pozrel na medvedicu, potom na
ozrutnú snehovú guľu.

